

Waarneming vanuit het Hart

Beste vrienden,

Er wordt gezegd dat Ramdas Swami, de goeroe van Shivaji, de Ramayana op zo'n goddelijke manier vertelde dat Hanuman zelf aanwezig was en in vermomming luisterde. In een van deze sessies beschreef Ramdas het moment waarop Hanuman Sita voor het eerst zag nadat zij gevangen was genomen en was verdwenen. Hij vond haar zittend in Ravana's tuin omgeven door witte bloemen.

Toen hij het verhaal hoorde, werd Hanuman wakker geschud uit zijn absorptie. Terwijl hij zijn vermomming aflegde, stond hij op en zei: "Heer, ik heb met veel genoegen naar uw verhalen geluisterd, want ik doe niets liever dan verhalen over mijn Heer horen, maar het spijt me u te moeten meedelen dat één detail onjuist is. De bloemen in Ravana's tuin waren niet wit, zoals u beschreef, maar rood. Ik weet dit zeker, want ik was er persoonlijk bij en heb ze met mijn eigen ogen gezien."

Het mooie van Ramdas' verhaal was dat hij de gave van een goddelijke visie had. Hij vertelde niet alleen de Ramayana, zoals zovelen doen; hij zag het uit de eerste hand zoals

Sanjaya in de Bhagavad Gita en beschreef wat hij zag. Met vertrouwen dat samengaat bij dergelijke waarnemingen legde Ramdas aan Hanuman uit dat hij zich dit detail verkeerd herinnerd moest hebben, want de bloemen waren beslist wit.

“Laten we deze zaak dan voorleggen aan Heer Rama,” verklaarde Hanuman, en ze vlogen weg.

Nadat hij naar hun beider mening had geluisterd, zei Heer Rama: “Het spijt me, maar ik kan uw geschil niet bijleggen. Ziet u, ik was er toen niet bij.”

Zij trokken zich terug uit Rama’s aanwezigheid en Hanuman zei: “Laten we moeder Sita bezoeken. Zij zal kunnen verifiëren dat de bloemen rood waren.”

Zij legden de zaak uit aan Sita en zij zei, “Ramdas spreekt de waarheid. De bloemen waren zuiver wit. Ze waren helemaal niet rood.”

“Hoe is het mogelijk?” vroeg Hanuman zich af. “Ik zag met mijn eigen ogen dat de bloemen rood waren.”

“Ja, je zag ze als rood,” legde Sita uit, “maar op dat moment was je zicht vertroebeld door woede, omdat je net ontdekt had dat ik een gevangene van Ravana was. Daarom zag je de witte bloemen als rood.”

Hanuman was zo boos geweest dat zijn woede zijn zicht had veranderd. Zelfs witte bloemen leken vurig. Hij was even in een staat van maya, van illusie, terecht gekomen en zag daardoor het werkelijke als onwerkelijk, en het onwerkelijke als werkelijk. Het was een toestand van verkeerd begrip veroorzaakt door verkeerd denken.

Op dezelfde manier, stel dat een angstige reiziger's nachts alleen wandelt. Hij ziet een klein oplichtend beestje in het donker bewegen en houdt het voor een geest, waarna hij

De reden waarom wij niet in staat zijn het werkelijke als werkelijk te zien, de oorzaak van verkeerd denken en onjuist begrip, is de innerlijke bagage die wij met ons meedragen – onze samskara's.

een touw ziet en het voor een slang houdt. Een andere man spreekt's avonds laat met zijn baas aan de telefoon en zijn vrouw concludeert dat hij haar ontrouw is. In beide gevallen wordt de realiteit van de omstandigheden niet gezien, omdat die wordt waargenomen door de filters van onjuist denken. Beide scenario's beginnen met iets onbekends: de onbekende lichtbron, de onbekende identiteit van het touw, de onbekende persoon aan de telefoon. Elk moment kunnen we geconfronteerd worden met iets onbekends, maar dat hoeft geen ruimte te geven aan het ontwikkelen van illusie.

Babuji Maharaj heeft de oorzaak van deze maya herkend. De reden waarom wij niet in staat zijn het werkelijke als werkelijk te zien, de oorzaak van verkeerd denken en onjuist begrip, is de innerlijke bagage die wij met ons meedragen - onze samskara's.

Deze opslagplaats van emotionele herinneringen bepaalt nu onze interpretatie van gebeurtenissen. Het is alsof we de wereld door gekleurde lenzen zien.

Samskara's zijn indrukken van emotioneel invloedrijke ervaringen die in ons bewustzijn verankerd raken en in het onderbewustzijn blijven, een onbewuste invloed uitoefenen op ons leven en ervoor zorgen dat we onze huidige realiteit bekijken door de lens van ervaringen uit het verleden. Onze oude emoties en gedachtenpatronen komen boven op de huidige realiteit, die daardoor bevooroordeeld wordt. Deze opslagplaats van emotionele herinneringen bepaalt nu onze interpretatie van gebeurtenissen. Het is alsof we de wereld door gekleurde lenzen zien.

Ik moet denken aan De Tovenaar van Oz, waarin men dacht dat alles in de stad Oz smaragdgroen was - maar dat was slechts een illusie. Oz was net als elke andere stad. De illusie van groen werd in stand gehouden doordat iedere inwoner een bril met groen gekleurde glazen kreeg, die altijd gedragen moest worden. De gekleurde glazen gaven de inwoners de bedrieglijke indruk dat de stad groen gekleurd was.

Dat was fictie, maar ons zicht in het echte leven is net zo vervormd. De vertekeningen die wij in ons leven ervaren zijn erger omdat, in tegenstelling tot de bewoners van Oz

Echte onbevooroordeelde visie toont de dingen zoals ze zijn, zonder toevoeging of vermindering, zonder oordeel of interpretatie op het emotionele niveau. Visie komt tevoorschijn wanneer alle filters verdwenen zijn en in onze shastra's (heilige boeken) wordt deze zuivere visie geïdentificeerd met darshan.

wier zicht werd vertroebeld door een enkele bril, wij meerdere filters hebben die onze waarneming vertroebelen. Een bril kan gemakkelijk worden verwijderd, maar onze filters liggen zo diep dat onze ziel ze met zich meedraagt van het ene leven naar het andere. De “bril” die we dragen heeft niet één kleur maar meerdere tinten ingebed in de glazen, waardoor deze bijna ondoorzichtig is. Bovendien komen deze filters eenvoudigweg onaangekondigd tevoorschijn. Wanneer het licht van de werkelijkheid verhinderd wordt ons bewustzijn binnen te komen, leven we in duisternis, een soort hel.

Samskara's beïnvloeden onze waarneming en zorgen ervoor dat wij dingen als goed of als slecht beoordelen. Wij beoordelen bepaalde dingen als mooi en andere als lelijk; sommige als heilig en andere als werelds. We missen het feit dat heiligheid overal is, dat schoonheid overal is. Het oordeel ligt in het oog van de toeschouwer. Wij leggen het op de werkelijkheid. Echte onbevooroordeelde visie toont de dingen zoals ze zijn, zonder toevoeging of vermindering, zonder oordeel of interpretatie op het emotionele niveau. Visie komt tevoorschijn wanneer alle filters verdwenen zijn en in onze shastra's (heilige boeken) wordt deze zuivere visie geïdentificeerd met darshan.

De meeste mensen begrijpen darshan in zijn beperkte betekenis, namelijk een glimp opvangen van een heilige persoon. Maar veel mensen hebben een glimp opgevangen van Heer Krishna tijdens zijn leven en bijna niemand zag hem voor wie hij was. Dus, wie had zijn darshan in de echte zin? Het doet me denken aan Babuji's uitspraak: “Velen komen om mij te zien, maar niemand ziet mij echt.”

Veel mensen haatten Heer Krishna. Slechts enkelen hielden van hem. Duryodhana kleineerde hem en noemde hem gewoon een tovenaar. Arjuna bewonderde hem, maar zag hem op een beperkte manier, als een vriend. Zelfs Radha in haar verering en immense

liefde voor Krishna zag hem niet in zijn volle omvang als de Heer van het Universum. Iedereen die hem zag had een ander perspectief. Niemand zag de volledige waarheid.

Dit komt doordat ieder mens uniek is. Stelt u zich eens voor hoeveel indrukken wij collectief op deze wereld met ons mee dragen, hoeveel conditionering wij meebrengen naar ons gedeelde moment op Aarde en hoeveel individuele perspectieven er zijn. Over het algemeen is het resultaat onenigheid en verdeeldheid.

We zijn niet altijd zo geweest. Oorspronkelijk was elk bewustzijn identiek. De zuivere visie op de werkelijkheid was gemeenschappelijk. Verschillen slopen binnen door verkeerd denken en we begonnen onze eigen kleine werelden te scheppen. Babuji beschrijft deze werelden van ons als eilanden - eilanden die van elkaar en van de eenheid afdrijven in de richting van individualiteit, isolement en het ego-gedreven bestaan.

Het ego is van nature egocentrisch en streeft naar zijn eigen voortbestaan. De grootste angst van het ego is de vernietiging van zijn identiteit. Vanuit dit perspectief is zelfs de fysieke dood te verkiezen boven de ego-dood. In beslag genomen door de continuïteit van het bestaan wil het ego zichzelf altijd zien, alsof het in een spiegel kijkt om er zeker van te zijn dat het nog bestaat.

Hoe kan het ego zichzelf zien als het geen eigen vorm heeft? Het antwoord is dat het zich identificeert met kenbare objecten, die waarneembaar zijn en zich buiten de subjectieve kenner bevinden. Wijzend op iets buiten zichzelf verklaart het: "Ik ben dat" en het is voldaan. Op deze manier kan het zich identificeren met de geest, het lichaam of zelfs met dingen buiten het menselijk organisme, zoals cultuur, taal, smaak, bezittingen, enz.

In antwoord op een brief schreef Babuji eens: "Het is goed dat je graag de darshana van de maha-purusha's (heiligen) wilt. Beter zou het zijn om te proberen de darshana

Om de darshan van het echte Zelf te hebben moet men de valse identiteiten laten vallen die door het ego zijn verzameld.

van jezelf alleen te hebben.” Om de darshan van het echte Zelf te hebben moet men de valse identiteiten laten vallen die door het ego zijn verzameld. Maar het ego is zeer gehecht aan valse identiteiten. Wanneer deze bedreigd worden kan het agressief uitvallen. Vraag jezelf eens af hoe je je voelt wanneer iets wat je als een deel van jezelf beschouwt wordt bekritiseerd - je religie, je land, je gemeenschap, je familie, enzovoort. De sterkte van dat gevoel is een aanwijzing voor de intensiteit van de identificaties van het ego - de maskers van de ware identiteit.

Assertieve ego's zijn vernietigers van eenheid. Als je in een groep werkt, kunnen anderen iets anders willen doen dan jijzelf. Als je je te veel met je eigen ideeën hebt vereenzelvigd zullen zelfs constructieve suggesties van anderen als persoonlijke bedreigingen overkomen. Stel je voor dat iedereen in een groep een “mijn weg of de snelweg” stijl van werken aanneemt! Stel je eens voor wat het resultaat zou zijn! Verschillende perspectieven zijn gezond zolang we flexibel blijven en ego-gevechten vermijden.

Een egoïstische stijl van werken zet een streep door het werk van de Meester om van ons een kanaal te maken voor goddelijke energie. Als de stroom van goddelijke energie in ons op weerstand stuit ontstaat er wrijving. Verschijnselen zoals “schokken” tijdens meditatie zijn een teken van weerstand in het systeem.

Ego en samskara zijn partners. Samskara's vormen zich wanneer we emotioneel

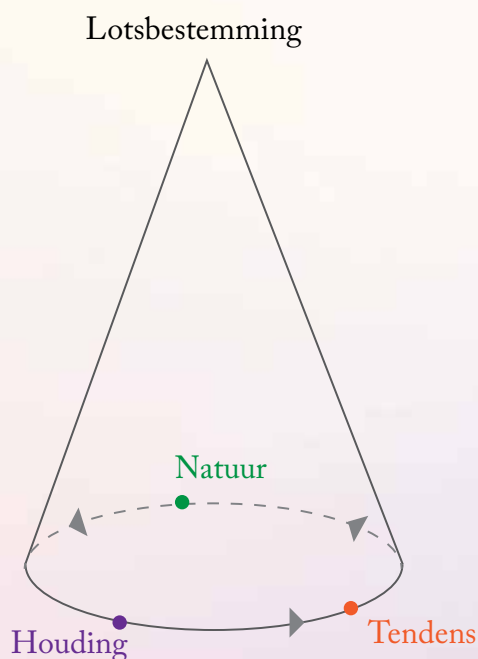
De bomen van het individuele lot groeien uit samskara-zaden die geplant zijn in de bodem van het ego. Onze samskara's brengen de intenties van ons hart voort die de geest tracht te vervullen. De werkingen en neigingen van de geest staan bekend als vritti's. Onze vritti's drijven op hun beurt onze pravritti's (neigingen) aan. Samen kleuren vritti en pravritti onze prakriti (aard) met de kwaliteiten van de drie guna's sattva, rajas en tamas.

reageren. Het ego is het reactieve element in ons, dat samskara-vorming teweegbrengt. Waarom reageert het ego? Het reageert wanneer een van zijn identificaties versterkt of bedreigd wordt. Deze reactie komt in de vorm van voorkeur of afkeer. De positieve of negatieve emotie die uit die reactie voortkomt wordt dan een indruk.

Op hun beurt bepalen samskara's de objecten waarmee het ego zich identificeert. Ego en samskara zijn dus medescheppers van maya, waarbij onze waarneming wordt gefilterd en onze visie op de werkelijkheid wordt vervormd.

De bomen van het individuele lot groeien uit samskara-zaden die geplant zijn in de bodem van het ego. Onze samskara's brengen de intenties van ons hart voort die de geest tracht te vervullen. De werkingen en neigingen van de geest staan bekend als vritti's. Onze vritti's drijven op hun beurt onze pravritti's (neigingen) aan. Samen kleuren vritti en pravritti onze prakriti (aard) met de kwaliteiten van de drie guna's sattva, rajas en tamas.

Overeenkomstig de kwaliteiten van onze natuur blijven we bepaalde activiteiten herhalen. Een fijnproever blijft naar restaurants gaan. Een surfer blijft op golven jagen. Een filmliefhebber blijft naar de bioscoop gaan. Dergelijke activiteiten vergemakkelijken het verzamelen van bepaalde variëteiten van samskara, uniek voor ieders aard. Van leven tot leven geven onophoudelijke activiteit en opeenstapeling van samskara's een grotere definitie aan onze aard. Dit is wat wij verstaan onder prarabdha (lotsbestemming).

Wij zijn de scheppers van onze individuele lotsbestemmingen, maar er is ook een goddelijke lotsbestemming, een lotsbestemming die alleen kan worden gerealiseerd als we onze individueel geschapen werelden hebben opgelost en onze eigen individuele pralaya (ontbinding) hebben bewerkstelligd.

Het is met dit doel dat de grote Rishi Patanjali het pad van Yoga aanbood, waardoor we de vrittis kunnen neutraliseren die anders standaard ons lot zouden bepalen en ons zouden laten ronddraaien in de werveling van maya. Het is met hetzelfde doel dat Pujya Babuji de methoden bedacht om de samskara's te verwijderen die onze vrittis in stand houden. Chit vritti nirodh is in zekere zin de staat van Yoga. Het aanwakkeren van onze vrittis zal ons nooit te hulp komen, daarom is het a-yogya, geen Yoga.

Helaas heeft het ego de neiging om zijn schepping te verdedigen en zich te identificeren met vritti, pravritti, prakriti en prarabdha. Dit maakt verandering moeilijk. Geliefde Chariji placht te zeggen dat een dwaas zijn fouten pas achteraf herkent, als hij ze al herkent; een intelligent persoon beseft zijn fouten terwijl hij deze begaat; en een wijs persoon ziet de fouten van tevoren en vermijdt ze.

Hoe categoriseren we iemand die zijn fouten ziet maar koppig volhoudt dat zijn daden juist zijn? Hoe kan zo iemand veranderen? Hoe kan iemand zijn individuele pralaya bewerkstelligen als hij zo druk bezig is zijn schepping op te bouwen? Het is als koper dat in goud verandert; hoe zal het ooit gebeuren? Dit verklaart misschien waarom wij er jammerlijk in falen onszelf te veranderen. Het kan ook verklaren waarom, in Babuji's diagram van drieëntwintig cirkels, de ringen van het ego de ringen van maya ondersteunen.

Sahaj Marg biedt ons innerlijke training voor het meester worden van een levensstijl die ons in staat stelt nobele taken uit te voeren zonder samskara's te vormen. Het verwijderen van de last van samskara's is eenvoudig. De dagelijkse opeenstapeling van samskara's worden verwijderd tijdens onze reiniging 's avonds. Samskara's uit het verleden van deze incarnatie worden gereinigd door preceptoren tijdens individuele zittingen. Samskara's uit vorige levens worden verwijderd tijdens bhandara's bij groepssatsanghs in de fysieke aanwezigheid van de Meester en als een toegewijde abhyasi aankomt bij layavastha kan het op elk moment.

Het voorkomen van de vorming van samskara's is een grotere uitdaging. Het vermijden van indrukken terwijl we in deze wereld leven is als het vermijden van kolenstof in een kolenmijn of nat worden als we in een regenbui lopen. We kunnen de regen niet vermijden, maar we kunnen onszelf beschermen tegen nat worden door een regenjas te dragen. Wat kan dienen als een "regenjas" voor de geest en het hart om onaangetast te blijven zelfs tijdens emotionele onrust? Het is het beschermende pak van voortdurende herinnering gedrenkt in liefde voor de Heer.

Voortdurende herinnering is een uniek soort filter. Het filtert indrukken uit voordat ze ons bewustzijn bevleken. Met de beschermende overkapping van nederigheid filtert voortdurende herinnering het ego en bevrijdt ons van de effecten van vooringenomenheid zodat de goddelijke bestemming helder in het zicht blijft. Zelfs het alledaagse en illusies worden goddelijk en buitengewoon wanneer onze waarneming vanuit het hart (heartful) ondergedompeld blijft in liefde voor onze Maker. Als God goddelijk is, dan is Zijn schepping goddelijk, omdat de Bron en het resultaat één zijn. Alles wordt goddelijk.

With love and respect,

Kamlesh

Ter gelegenheid van de 123e geboortedag van
PUJYA SHRI BABUJI MAHARAJ

29 en 30 april, 1 mei 2022

heartfulness™
advancing in love